

Zheng Yanying VIDÉK

Zheng Yanying

VIDÉK

Fordította: Varsányi József

AMTAK Bt, 2024.

Eredeti kiadás:

©copyright (2024) 河南人民出版社 版权所有

原书名: 《乡野》

作者: 郑彦英

地址: 河南省郑州市郑东新区祥盛街 27 号

电子邮箱: 85371669@qq.com

保留所有权利。

Magyar kiadás: **AMTAK Bt**, 2040 Budaörs, Semmelweis u.

6/B. Felelős szerkesztő: Varsányi József

Tel.: +36 20 218 6762, amtakbt@gmail.com

www.amtak.hu

Cop. Varsányi József, 2024, fordító

Cop. AMTAK Bt, 2024, magyar fordítás

ISBN 978-615-6683-43-4

Nyersfordításból fordította **Varsányi József**

Kontrollszerkesztő: **Fu Zhiqin (Áron)**

Nyelvi lektor: **Varsányi Katalin**

Borítóterv: **Vári Gabriella és Blénessy Abigél**

Készült: AMTAK Bt, Budaörs

Tartalom

Lanxi táj	6
Teadélután	40
Akácfa	79
Kutyáról kutyára	122
Kócsag	146
Vízpárnák	190
Föld	214
Youliban cickafarkfüvet szedegetve	264
Juedi	303

Lanxi táj

Tavaly ősszel egy néprajzkutató meghívott, hogy menjek el vele, és keressem népünk ősi nyomait olyan helyeken, ahol emberi láb még sose járt. Azzal a tervvel mentem oda, hogy túrázni fogok és nézem a tájat, de nem számítottam arra, hogy hamarosan lenyűgöznek a látottak. Így a Daba-hegység mélyén, a Lanxi nevű útkarbantartó körzetben ültem a hideg és nedves kövön, és hallgattam, ahogy a körzet útkarbantartó munkásai nagyon erős helyi akcentussal mesélnek a hétköznapijaikról és izgalmas kalandjaikról. Sok évvel ezelőtt egy naplemente körüli késő délután egy felfedezőcsapat éppen akkor ment ki a Daba-hegy mélyén egy sűrű erdőből, s egy felhő borította gyönyörű kanyon tárult ki előttük. A lenyugvó nap arany utófénye áthatolt a sűrű erdő résein keresztül, s az általában foltos, lebegő felhők kristálytisztává váltak. Magasba meredő csúcsok, fák és sziklák álltak vastagan és szilárdan a felhők és a köd között. A fák és sziklák felhőkbe és ködbe

rejtőztek, és végtelen titokzatos színben tündököltek. A nagyvárosi civilizált embereket megragadta az előttük elterülő zavarba ejtő táj, sóhajtva lepakolták a vállukon lévő nehéz hátizsákokat, és elővették a felfedezőcsapat egyetlen fényképezőgépét. Nem vesztegetve az időt, rögtön fényképezni kezdtek. Mivel egész évben magas hegyeken keresztül utaztak, jól tudták, hogy ezek szépsége igen mulandó. De soha se hitték volna, hogy a felhők ebben a kanyonban ilyen lassan úsznak. A táj változása lírai és tartós volt, és minél mélyebbé vált a szürkület, annál varázslatosabb lett, míg csak az éjszaka teljesen rájuk nem borult, s az iménti szépség egyforma feketeséggé nem vált. Csak ekkor jutott eszükbe, hogy tűzifát gyűjtsenek, tüzet rakjanak, és válasszanak egy edényt a főzéshez. A felfedezőcsapat nagy része tehetséges emberekből állt, amolyan tintaivók voltak, s amíg a tábortűz fénye táncolt és villogott az arcukon, értelmes nevet adtak a lakatlan nagyszerű kanyonnak: Lanxi. Sőt, máglyát raktak, és egy vékony, ívelt vonalat rajzoltak a térképre, egy kis fekete pontot jelöltek a vékony vonal mellé, és egy szót a fekete pont mellé: Lanxi.

Néhány évvel később ebből a kicsi ívelt vonalból vasútvonal lett, a fekete pontból pedig három egyszerű cserépház, amiben három férfi

élt. Egyikük írástudó ember volt, s egy sort írt a kunyhó ajtódeszkájára piros festéssel: „Lanxi útkarbantartási terület”. Azóta már emberek élnek Lanxiban, s Lanxit betölti az emberek és a különféle zörejek hangja. A vonat itt soha nem állt meg, s hangosan sípolt, ahogy elhaladt mellette, nagy szélörvényt kavarva. A vonat és a vonatfütyty tovatűnt, és a három férfi ismét a gyönyörű Lanxiban maradt.

Lanxi három cserépházát gyakran beborítják a felhők, a zöld, bolyhos moha kívül-belül belepíti a házakat, a vakolat málladozik, a sárga vályog szürkévé válik, és a piros festéssel írt „Lanxi útkarbantartási terület” is már foltos, és sok szó elvesztette az értelmét.

Az útkarbantartási területen lévő három ember közül kettőt áthelyeztek, köztük az írástudó embert, aki vörös festéssel írt. Csak egy Zhang Erkun nevű ember maradt egy pár extra nagy kézzel.

Reggel, amikor kisütött a nap, a nagy kezű Zhang Erkun két kollégát búcsúztatta el, és felfogadott két fiatalembert. Ebben az időben legszebbek Lanxi felhői. Valószínűtlen szivárványok lebegnek a hullámzó felhőkön, mint valami pamut. A két új fiatalembert lenyűgözte a gyönyörűség, s amikor leszálltak a buszról, ámulva nézték az eléjük táruló tájat, és szívük

mélyéből sóhajtottak. Zhang Erkun üdvözölte őket, és azt mondta:

- Mostantól minden nap megnézhetitek, de attól tartok, hogy majd már nem is akarjátok megnézni.”

A két fiatalembert nem sokáig nyugozta le a látvány, mert bármennyire szép is a táj, nem lehet megenni, és bár ezer gyönyörű jelenet van itt, nincs termés, és nincsenek dolgos emberek, akik növényeket termesznek. A Lanxi útkarbantartási munkaterületre minden ételkészítést a hegyen kívüli ellátókocsival kell szállítani, ezért az ételkészítés soha nem lehet friss, és lehetetlen naponta háromszor különféle ételt enniük, mint ahogy a hegyen kívüli emberek. A hegyekben a forrásvíz kristálytisza, de át kell haladni érte a felhőkön és ködön, és le kell menni az árok aljára, hogy felhordják, márpedig senki sem akar lemenni vízért egy fáradságos nap után. Így tehát gyakran nincs ivóvíz. Pedig itt van a gyönyörű felhő, amely sok nedvességet küld az útkarbantartási terület három közönséges cserépházába, és a ház folyton nedves, az ágy alatt, a falak tövében mindenhol furcsa formájú nyirkosságkedvelő rovarokat látnak. S mivel a ruhák és paplanok sose száradnak meg, és nem is tisztítják őket, az emberek éjjel-nappal nedves ruhákba és

paplanokba burkolóznak. Néha vonatok elhaladnak, de ők csak az emberek hangjukat hallják, és soha nem látnak idegent, csak egymást. Itt nincsenek kulturális és szórakoztató tevékenységek, s a napi munka után hárman egymást bámulják, egész nap együtt maradnak, s mivel a beszélgetésükben is folyton ugyanazt ismételtetik, már inkább nem is mondanak semmit. A nedves paplan gyakran nyom nélkül elúzi álmodásukat. A két fiatalember csak nézte a felhőket, s a katasztrófára gondoltak, amit okoztak nekik, s megundorodtak a gyönyörű felhőktől. Ennél fogva a két új fiatalember alig három évig tartózkodott a Lanxi útkarbantartási területen, és csakúgy, mint az első két férfi, nedves ágyneművel a hátukon elhagyták a Lanxi útkarbantartási területet.

Helyükre megint két fiatal legény került. A különbség az, hogy már nem három ember él a munkaterületen, hanem négy, minthogy Zhang Erkun mellett van egy kisember is, a fia, Zhang Guodong.¹ Ebből a csodálatos névből látható, hogy a szülők nagy reményeket fűztek Zhang Guodonghoz, de Guodong anyjának csak ezek a nagy reményei maradtak, és biológiai testének és

¹ Lábjegyzet: Guo (國) országot jelent, Dong (棟) pedig oszlopot, tehát Guodong azt jelenti, hogy az országnak az oszlopja.

vérének folytatását itt hagyta az anyja anélkül, hogy visszanézett volna, és fenntartás nélkül átadta a nagy remények megvalósításának felelősségét Zhang Erkunnak, a nagykezű embernek.

Éppen akkor hagyta el őket, amikor az ellátó jármű megjött, hogy elszállítsa a készleteket, és aznap enyhén esett az eső. Zhang Erkun nem küldte el az autót, csak állt, és nézte a repedt üveges ablakon keresztül, ahogy felesége eltávozik. Közben fia, Zhang Guodong hangosan sírt, és ki akart szökni, hogy visszatartsa anyját, de Zhang Erkun nem engedte. Zhang Erkun nagy keze megragadta fia karját, miközben a fiú sírt, és csapkodta a kezét és a lábát. A nő fia sírása mellett hagyta el a Lanxi útkarbantartási területet, és Zhang Erkun csak akkor lépett el az ablak mellől, amikor az ellátó jármű hangja már teljesen elhalt, s mivel könnyeket érzett a szemében, kinyújtotta nagy tenyerét, hogy megtörölje.

Zhang Erkun nem gyűlölte a nőt, aki elhagyta őt és fiát, sőt hálás volt neki, hogy erős fiút szült. Várta, hogy ő is eltávozhasson, mert már többször javasolta, hogy engedjék el a Lanxi útkarbantartási területről. Azt mondta, hogy nem törődik semmivel, csak a fiával, Guodonggal, és hogy a lassacskán felnövő fia ezen a nedves helyen megbetegedhet. Hogyan lehet egy beteg

ember még mindig támasz? Sőt, itt egyáltalán nincs iskola, és a fiú hamarosan eléri az iskolás kort. Hová menjen iskolába? Zhang Erkun úgy látta, hogy minden, amit mondott, észszerű, de nem jelentette a vezetőnek. Még akkor is, amikor a szakaszvezető felkereste a munkaterületen, hogy beszéljen vele, makacsul hallgatott. Zhang Erkun akkor sem akarta feltenni a kérést, hisz hét egymást követő évben élmunkás volt a szakaszon. Hogyan hagyhatna el egy élmunkás egy nehéz helyet, hogy kényelmet keressen a hegyeken túl?

A felesége távozásának éjszakáján Zhang Erkun megivott fél üveg bort. Hangosan ivott, majd egy ív ételt spriccelt ki a szájából. Megtörölte a száját a kezével, és járt egyet a hegy körül. Csak napfelkeltekor tért vissza a három közönséges házhoz, duzzadt vörös szemmel. Zhang Guodong, aki az ágyon feküdt, annyira megijedt részegségétől, hogy nem mert semmit se mondani. Szánalmasan hunyorított, miközben nézte, hogy apja útkarbantartó szerszámokkal kísétál a házból.

Ettől a naptól kezdve Zhang Guodong apja, Zhang Erkun gyakran ivott, és kész csoda volt, hogy részegen sem vesztette el az eszét, csak kísétált a házból. Zhang Guodong úgy nőtt fel, hogy napközben alig látta az apját, mert apjának mindig el kellett mennie, hogy karbantartsa az

utakat, és járőrözzön. Nem vihette magával a fiát a meredek hegyekbe. Csak szó nélkül bezárta a ház ajtaját, és az asztalra tette az aznapi ételt. Hosszú magányos időszak következett. Zhang Guodong gyerekkora óta megszokta a magányt, ezért amikor apja bezárta otthonába, nem érzett semmi különöset. Nagyon is természetesnek találta, hogy senki sem beszél vele. Ő viszont gyakran beszélt magában. Egyszer egy madár repült mellé, hosszasan nézte a madarat, aki szinte hívogatta. Aztán a madár elröppent, s ő követte gondolatban a példáját. Kedvenc időtöltése volt nézni, amikor a vonat elhalad az ajtó előtt. Mert mindig sok ember volt a vonaton, és bár sebesen tovatűntek, ő még mindig látta néhány ember arcát, és még mindig hallotta az emberek hangját, ahogy néhány tisztán érthető mondat lebeg felé a vonatról, és újra és újra elismételte ezeket a mondatokat.

Amikor elérkezett a fiú hetedik ősze, egy fülledt éjszakán apja telefonhívást kapott a szakaszvezetőtől. Azt mondta a szakaszvezető, hogy öt helyet nyert az öt mérföldre lévő Mingchong Általános Iskolában, és kérték Zhang Guodongot és még négy gyermeket az irodán kívüli munkaterületekről, hogy menjenek el a Mingchong Általános Iskolába.

Zhang Erkun annyira izgalomba jött a vezető gondoskodásától, hogy sokáig szólni sem tudott, csak állt a telefon mellett. Mikor végre magához tért, bement a fiához, Guodonghoz, aki már lefeküdt. Szeretettel nézett fia arcára.

- Fiam, mehatsz iskolába. – kiáltott fel.

De Guodong nem viszonzta izalmát. Csak odafordította az arcát, és közömbösen nézett az apjára. Az apa egy pillanatra megdöbbsent, és nem szólt semmi többet. Sajnálta a szívében, hogy mindig azt hitte, hogy az itteni gyerekeknek lehetetlen iskolába járni. Mivel az apja sohasem beszélt az iskoláról, ráadásul körülöttük sem voltak gyerekek, akik iskolába jártak, Zhang Guodongot nem érdekelte ez a dolog, ami radikálisan megváltoztathatja a sorsát. Az apa ismét a fia szemébe nézett, sóhajtott és leguggolt a sarokba, háttal a fiának. Elővett egy borral teli üveget. „Helló! – mondta magában: - Légy ma boldog, igyál!”

Kortyolt egyet, és újra letette a borospoharat. Ez volt az első alkalom, mióta alkoholfüggővé vált, hogy egyetlen korty után letette a borosüveget. Egy nagyon egyszerű és praktikus problémára gondolt: ki viszi majd el tíz nap múlva a Mingchong iskolába a fiát? Lehetetlen egyszerre a gyerekekkel is és a két másik kollégával is lenni. Három embernek untig van munkája, lehetetlen,

hogy az egyik tétlenkedjen, s az is lehetetlen, hogy egy negyedik személy fölbukkanjon valahonnan.

Zhang Erkun megfordult, és a fiára tekintett: „Mehetsz egyedül?” De csak a szívében kérdezhetett, mert farkasok kószáltak az útnak ezen a részén. Sokszor találkozott velük az őrző során. És ezen a ritkán lakott helyen a farkasok nem bújtak el, amikor embereket láttak, hanem mozdulatlanul lesték az előttük állókat. Minden alkalommal így történt, s csak akkor somfordáltak odébb lustán, amikor lehajolt, és megütötte a síneket.

„A fiának is képesnek kell lennie kopogtatni a síneken. De ha a farkas meglát egy ilyen kicsi gyermeket, vajon eliszkol-e attól, hogy a vasúti sínen kopogtat? Abban az esetben, ha...” Nem mert erre gondolni, s nem mert többet inni, csak izgatott és szomorú szívvel kifordult a házból.

Amikor naplemente tájban visszatért a házba, kezében egy kötelet tartott, amelynek másik végéhez egy kutya volt kötve. A kutyát egy barátjától hozta a hegy másik oldaláról, és azt akarta, hogy a fiával járjon az iskolába.

A kutya láthatóan furcsállotta a dolgot, és undorodott tőle is meg a házától is. Csak nyüszített, egyértelmű kétségbeesett hanggal. Zhang Erkun sietve kivett egy párolt zsemlet a fal sarkából, és odaadta a kutyának, de a kutya rá se

nézett a párolt zsemlére, csak ugatott és ugatott egyre.

A hang belesüvített a csendes éjszakába, és a két fiatalember, akik a másik két szobában aludtak, természetesen felébredtek, és az ágyukon fekve azt kiabálták:

- Kutyahúst akarsz enni? A nyár nem a kutyahús fogyasztásának az ideje!

Azonnal elmagyarázta, hogy a kutya viszi el helyette a fiát az iskolába.

A két fiatalember nem szólt többet, de a következő pillanatban mély sóhajt hallott.

Megértette, miről szól a sóhaj. Mély lélegzetet vett, s szemközt leguggolt a kutya arcához:

- Akarsz húst enni? Ha jól viselkedsz és ügyesen elkíséred a fiamat az iskolába, akár a saját húsomat is levágnám, hogy húst ehess.

Nem számított arra, hogy fia, Zhang Guodong már felkelt, és mosolyogva odasétált a kutyához, s kinyújtotta a kezét, hogy megérintse a kutya nyakát. De mielőtt reagálhatott volna, a kutya már vicsorította a fogait Guodong felé. Guodong nem ijedt meg a kutya fenyegetésétől, s megint kinyújtotta a kezét, hogy újra megérintse a kutya orrát. De a kutya, aki nem bírta ezt elviselni, hirtelen kitátotta a száját, hogy beleharapjon a kezébe. Szerencsére Zhang Erkun még mindig a kezében tartotta a kutya kötelét, és hirtelen

felrántotta. A kutya felemelkedett a levegőbe, s a kötélen mélyen belevágott a nyakába. A szegény pára ugatása nyomorúságos, gyenge nyüszítéssé változott, s négy mancsa ott kalimpált a levegőben.

A kisfiú felkiáltott:

- Apa! Apa! Megfojtod a kutyát.

Zhang Erkun még sohasem hallotta a fiát ilyen hangosan kiabálni, és önkéntelenül elengedte a kötelet.

Amint a kutya földet ért, Zhang Guodong rávetette magát, s kinyújtotta a karját, hogy átölelje a kutya nyakát. Arcát a kutya fejére hajtotta, és óvatosan végigsimított kezével azon a helyen, ahol a kötélen fojtogatta. Mindezek annyira természetesen, harmonikusan történtek, hogy mire Zhang Erkun elhúzta volna fiát a kutyától, már mindez meg is történt. Meglepetésére a farkas kinézetű, nagy sárga kutya nem harapott újra Guodongba, sőt Zhang Guodong hirtelen szeretete meglágyította. Kellemes hang jött ki a száján, és a farka finoman csóválta.

Zhang Erkun elmosolyodott. A problémákat, amelyek miatt útközben aggódott, a fia egy pillanat alatt megoldotta. S látva, hogy fia és a kutya továbbra is szeretgetik egymást, óvatosan meglazította a kutya pórázát, és leült az ágy

szélére. Úgy gondolta, hogy a fia túl kevés dolgot látott még, legkevésbé más élőlényeket, ezért nyomban megszerette a kutyát, amint meglátta, és ha nem kutyát, hanem farkast hozott volna, akkor ezt a szeretetet mutatta volna a farkas iránt is. Nincsenek előítéletei, és nem fél semmitől, ami él.

Fiam, szegény fiam!

Újra inni akart, és amint a fia és a kutyája elhagyta a sarkot, odament, és lekuporodott az üvegjeihez. Mire a fiú és a kutya szétválthatatlanul játszott, már lecsúszott a kis fapadról az üvegek előtt, a fal nedves sarkában zöldellő mohaszőnyegre, és erősen horkolt. Zhang Guodong nevet adott szeretett sárga kutyájának: Farkas. Ő és Farkasa tíz napig boldogan játszottak Lanxiban, és a tizenegyedik nap reggelétől már Zhang Guodong vezette Farkasát Lanxi keleti lejtőjére, és mindig megjelentek a hegy fényében, amikor a hajnal éppen felrepült a hegyre. Zhang Guodong nem rendelkezik a hegyen kívüli gyerekek romantikájával, nem tud róla, hogy egy szép pillanatnak kellemes dallamot kell énekelni, és a sárga kutya egyet-kettőt vakkant majd, miközben ő énekel. Eltölti a szenvedély, de csak csendben sétálgat a dombokon, és a sárga kutya csendben követi őt. Mikor a nap lenyugszik, ő és a sárga kutya ismét megjelennek a domb tetején, még mindig csendben, szótlanul sétálva hazafelé.

Az első dolog, amit Guodong hazaérve tett, az volt, hogy keressen valami ennivalót, és ha talált valamit, először mindig szeretett sárga kutyájának adta, és csak, ha a sárga kutya már jól lakott, evett ő is valamit. Evés után aludni tért, de nem hagyta, hogy a sárga kutya elhagyja őt. És a sárga kutya engedelmesen feküdt az ágya mellett. Amikor másnap reggel felébredt, a sárga kutya még mindig az ágya előtt feküdt, és amikor felkelt, hogy felöltözzön, a kutya előre-hátra nyújtja a négy lábát egy hosszú nyújtózkodásban, és a farkát csóválta hozzá.

Így teltek a napok egymás után, s az ősz ebben az egyhangúságban telt el. Tél következett, és a téli napforduló utáni hetedik éjszakán csendben eleredt a hó. Másnap reggel, amikor Zhang Guodong iskolába ment a sárga kutyával, a hó majdnem egy láb vastagságon borította a sík talajt a Lanxi útkarbantartási munkaterület előtt. Az ajtót Zhang Guodong nyitotta ki, és amikor meglátta a végtelen havat, egy pillanatra megdöbbsent. Kilépett az ajtón. A sárga kutya mellette állt, és az orrát dörgölte a hóba. Amikor Zhang Guodong egy lépést tett a hó felé, a sárga kutya kirohant a hóba.

Ebben az időben Zhang Guodong apja járőrözött a vasútvonalon, a másik két nagybácsi pedig békésen aludt, és horkolás szűrődött ki az

ajtó résein. A hó keményre fagyott, és amint Zhang Guodong a hóra lépett, a fagyott hó ropogott a talpa alatt. A házban egyik bácsinak a horkolása megszűnt, s egy rekedt hang harsant:

- Ne menj iskolába, vigyázz, mert megesz a farkas!

Zhang Guodong felpillantott a hangra, de nem szólt semmit, és hamarosan ismét csak horkolás szűrődött ki a házból. Guodong újabb lépést tett. Bár a hó elállt, és nem fújt harapós szél, az út teljesen láthatatlanná vált. Szerencsére ez egy olyan út volt, amelyen minden nap jártak, és Guodong csukott szemmel eltalált a kitaposott ösvényen, de végül is a hegyekben van, az út egyenetlen, és a hó mindent eltemet. S ha nem vagy óvatos, és letérsz az útról, ember magasságú hógödörbe eshetsz.

Zhang Guodongnak nem voltak ilyen aggodalmai, mert a sárga kutya előtte haladt, és bár a hó már a sárga kutya hasára tapadt, a sárga kutya még mindig gyorsabban szaladt, mint Guodong, és néhány lépés megtétele után visszapillantott, hogy lássa, Zhang Guodong követi-e őt. Ezért a fiú boldogan haladt előre.

Ezen a napon Zhang Guodong reggel 9:24-kor érkezett a Mingchong Általános Iskolába, és lihegve sietett be az iskolába, azt gondolva, hogy elkésett, és már felkészült a feddésre. De helyett

megdicsérték. Ahogy belépett az osztályterembe, elcsodálkozott, hogy az osztályterem üres. Megfordult, és látta, hogy szeretett sárga kutyája hevesen rázza a havat a testéről, miközben egy tanár gyorsan előlép a sárga kutya mögül, meglepett arcot vág, és folyamatosan dicsérő szavakat mond neki. Ezekből a dicsérő szavakból értette meg Zhang Guodong, hogy ő volt az egyetlen az egész iskolában, aki ma iskolába jött. Zhang Guodong elmosolyodott a dicsérő szavakra, majd megfordult és megölelte sárga kutyáját.

A tanár megkérte Zhang Guodongot, hogy térjen vissza, de Zhang Guodong nem ment haza, mondván, hogy végre ideért, inkább folytassa a tanár a tegnapi órát. A szavak egyszerűek és komolyak voltak, s a fiú komolyan nézett a tanárra. A tanár Guodong tekintetét fürkészte a szemüvegén át, majd megfordult, és visszatért a kollégiumi irodájába, hogy elővegye a tankönyvét és a krétáját. Így csak egy tanár és egy diák maradt az üres osztályteremben. A tanár tartotta az órát, a diák pedig hallgatta. A tanár nagyon komolyan beszélt, a diák nagyon komolyan hallgatta, és egy kutya feküdt a diák mellett. A kutya nyugodt és csendes volt.

Zhang Guodong délután indult haza felé. Az úton lévő hó még mindig nem olvadt el, sőt

keményebbre fagyott. Ahogy lépkedett rajta, a nyikorgó hang hangosabb volt. Még mindig nem támadt föl a szél, de a levegő hidegebb volt, és Zhang Guodong és a sárga kutyája által kilélegzett pára séta közben hosszú fehér köddé vált. A sárga kutya most is elől futott, és Zhang Guodong követte őt. Amint átmászott egy hegyi gerendán, a sárga kutya hirtelen felugatott. Zhang Guodong felszegte a fejét, és előre nézett. Egy igazi farkas leste őket egy fenyőfa mellett kuporogva. Guodong megállapította, hogy a farkas teste nagyon sovány, több napja nem ehetett, és a ráfagyott hó alatt a farkas szőre nagyon hosszúnak és rendetlennek tűnt, jelezve, hogy ez egy éhes farkas, aki jól tud futni. Zhang Guodongnak kicsit inába szállt a bátorsága, mert az elmúlt hónapokban ritkán láttak farkast. Mivel a sárga kutya mindig vele volt, a farkasok messze elkerülték. De ez a farkas most nem kerülte el, és félelem nélkül guggolt az útjukban. Bár tudta, hogy sárga kutyája habozás nélkül lecsapna a vadfarkasra, hogy megvédje őt, de azt is tudta, hogy a vadfarkas rendkívül elszánt, amikor éhes, és szeretett sárga kutyája nem feltétlenül bánik el ellenfelével. Megállt, magához hívta sárga kutyáját, és hagyta, hogy csendben álljon mellette.

A sárga kutya, akit szeretetteljesen Farkasnak nevezett, nem akart gyávának látszani, és

idegesen remegett mellette. Száját Guodong bokájára sunyta, és parancsot akart kapni tőle, hogy nekirontson, és megharapja a farkast, amely keresztezni merete az útjukat.

De Zhang Guodongnak jó ötlete támadt: ragaszkodott ahhoz, hogy sárga kutyája előtte guggoljon, és ő is mozdulatlanul állt a hideg hóban, mert tudta, hogy ha visszavonul, a vadfarkas ezt gyávaságnak tekinti, és valószínűleg rájuk ront. Ha pedig tovább halad, kiszámíthatatlan harapásoknak teszi ki magát. A legjobb az lesz, ha így patthelyzetben marad, és egy idő után a farkas megunja és odébbáll.

De avval nem számolt, hogy a vadfarkasnak egyáltalán nem áll szándékában elmenni. Az ég már sötétedett, és hamarosan beállt a teljes sötétség. Mi lenne, ha vadfarkas a földre sunyná a fejét, és hosszú vonítással hívná társait...

Zhang Guodong most már reszketett. A sárga kutya begömbítette a lábát, harcra készen. Guodong szíve hirtelen felforrósodott, lehajolt és megölelte sárga kutyáját.

Ez az ölelés adta az ötletet: ő és sárga kutyája egy centit sem hátrálnak, egyenesen előre haladnak, s ha a vadfarkas közel mer jönni, a sárga kutya rácsap és megharapja. Guodong is eltalálja az iskolatáskájával, és a farkas felhagy a támadással.

Kivette hát a sárga kutya pórázát az iskolatáskájából, fogta a sárga kutya nyakörvét, és hagyta, hogy a sárga kutya a lábába kapaszkodva lépésről lépésre haladjon előre.

A vadfarkas egyre közelebb és közelebb jött, és Zhang Guodongot figyelte. Zhang Guodong pedig az éhes farkast. Amikor Zhang Guodong már a bajuszokat is látta a vadfarkas szájának sarkán, a sárga kutya bátran ugatott a vadfarkasra, a vadfarkas pedig lassan felegyenesedett a sárga kutya ugatására. Ez volt a vadfarkas akciójának előjátéka. A farkas talán el fog menni, vagy talán támadni fog. Zhang Guodong görcsösen kapaszkodott az iskolatáska hevederébe.

Ahogy Zhang Guodong sejtette, az éhes farkas nem volt hajlandó elmenni. És amikor Zhang Guodong egy lábnyira megközelítette, hirtelen lecsapott rá.

Természetesen a sárga kutya előre rontott. Zhang Guodong már nem is emlékezett, mikor engedte el a sárga kutya pórázát. Amikor a sárga kutya és az éhes farkas egymást marta, többször felemelte az iskolatáskát, de nem találta el a farkast. Félt, hogy szeretett sárga kutyáját üti meg. Amikor az éhes farkas elugrott, hogy otthagya a sárga kutyát, Zhang Guodongra csapjon le, Zhang Guodong iskolatáskája pontosan a vadfarkas derekán landolt.

Nagyon pontosan ütött. Apja és a bácsik tanították, hogy a farkasnak vasfeje, és izmos lába van, de gyenge dereka, és a farkas elleni helyes küzdelem a derék és a lábak ütése. Olyan keményen ütött, hogy a farkast a földre döntötte, a sárga kutya pedig megragadta a kedvező pillanatot, lecsapott a farkasra és átharapta a torkát.

De Zhang Guodong nem látta ezt a jelenetet, mert a túlzott erő kifejtéstől a teste megtántorodott, és oldalára esett. A hely, ahol elesett, sík talajnak tűnt, de valójában egy nagy mély gödör volt, és Zhang Guodong belezuhant. Mielőtt reagálhatott volna, már leérkezett a gödör fenekére. A gödör alján csak azt hallotta, hogy szeretett sárga kutyája harapdálja a vadfarkast, de nem mert megmozdulni, mert az is köztudott volt, amint apja és a bácsik is mondták neki, hogy a hófészekben, ha egyetlen egy mozgás miatt ráomlik a hó, betemeti, és elzárja a lélegzet útját, akkor hiába nincs messze a gödör tetejétől, nem bírna belőle kijutni.

Csendesen feküdt a hófészekben, de szerencsére a hó már keményen megfagyott, és a hely, ahol bezuhant, szabálytalan alakú lyukat képezett, és halvány fény hatolt át a lyukon, és szeretett sárga kutyájának és az éhes farkasnak a marakodása jól hallatszott a lyukból. Nagyon

szeretett volna kijutni, hogy segítsen sárga kutyájának, de nem bírt megmozdulni. Felpillantott, hogy megnézze, a sárga kutya fölényben van-e a farkassal folytatott küzdelemben, de lehetetlen volt látnia. A hangból ítélte, de a harapások hangja egyre távolabb és távolabb került, és már egyáltalán nem hallotta. Nem tudott segíteni, és a szíve vadul vert: „Farkas...” Szívében hívta szeretett sárga kutyáját: „Farkas...”

Teljesen sötét volt már, csak az ég halvány zöldjét látta a lyukból, és érezte, hogy hamarosan megfagy. A kezébe lehelt, de utóbb a lélegzete sem volt már forró, hogy felmelegítse. A kezére nézett. „Meg fogok halni?” – kérdezte magától, de válasz helyett a sárga kutyájára gondolt. „Farkas...” Kiáltotta a szívében. Ha meg kell is halni, nekünk együtt kell meghalnunk is.

Ekkor meghallotta a sárga kutya hangját, s a szívét valami boldogság töltötte el. Bár a sárga kutya hangja hallhatóan erőtlenséggel volt, de azt mutatta, hogy a sárga kutya fölénybe került a farkassal folytatott küzdelemben. A sárga kutya élve tért vissza. Visszatért hozzá. A sárga kutyát marások borították, de a sárga kutya még mindig visszafutott hozzá, hogy védje őt.

- Farkas! – meghatottan kiáltotta a sárga kutyájának. - Farkas...

A sárga kutya sokkal gyengébb hangon válaszolt, és Guodong nagy izgalmat érzett a hangja hallatán. Kiáltott még egyszer, és a sárga kutya ugatással válaszolt. Kedvesen kiáltott, a kutya pedig kedvesen válaszol, és újra és újra megismételte ebben a csendes völgyben, ebben a végtelen havas mezőben. Észre sem vette, hogy az ujjait nem bírja kinyújtani, teljesen elfelejtette a hideget, csak az ugatást visszhangozta, és kedves volt sárga kutyájához.

Az éjszaka közepén Guodong apja és egyik bácsi megérkezett. Apja egy nagy zseblámpát tartott, amit a vasúti munkások használnak, és a sárga kutya szívélyesen nyöszörgött, amikor meglátta az apát. De az apa rá sem hederített, és nagy tapasztaltsággal gyorsan lebocsátotta a kötelet a lyukba, és lekiabált, hogy Zhang Guodong tartsa meg. Csak ekkor vette észre Zhang Guodong, hogy a kezei már lefagytak, és bár a kötélen előtte volt, nem tudja tartani:

- Apa... Nem tudom elkapni... – A hangja remegett. – Apa... Én... – nyöszörögte és sírt.

- Sírj, kiálts hangosan! – Az apa felülről kiabált, a kötelet a derekához kötötte, a két nagybácsi pedig megragadta a kötelet, és az apa lecsúszott a lyukon, és hevesen átölelte gyermekét. Így mentette ki.

- Farkas... – Amint felért a gödörből, sárga kutyáját hívta, s csak most látta, hogy sárga kutyáját megharapta a bal hátsó lábán a gyűlöletes éhes farkas, és a jobb fülét is leharapta az a ronda dög. A füle helyén félkör alakú nyílás tátongott. – Farkas...

Fél hónappal később ő és sárga kutyája ismét megjelentek az iskolába vezető úton. Guodong fizikai ereje nem állt helyre teljesen, de a sárga kutya már egészen rendbe jött. Csak maradt egy rés a fülében, örökre emlékeztetve az élet-halál harcra. A sárga kutya vidáman futkosott a fiú előtt és mögötte, mint a múltban. A különbség az, hogy Guodong a múltban végig hallgatott az úton, de most néhány lépés után halkán felkiáltott:

- Farkas... – És a „Farkas” kedvesen ugrált előtte, majd örömeben elfutott.

A téli szünetben már nem kellett iskolába járni, és Zhang Guodong és sárga kutyája hirtelen kiscit kényelmetlenül érezték magukat. Reggelente gyakran kísértáltak együtt a ködös Lanxiból, és néha felmentek a hegyre, s megkeresték a helyet, ahol aznap a farkassal vívtak élet-halál harcot. Ő ilyenkor ránézett szeretett sárga kutyájára, és a sárga kutya is ránézett. Majd ott üldögéltek gyakran órákig.

A kínai újév közömbös a Lanxi útkarbantartási munkaterületen élő emberek számára, és Zhang

Guodong számára csak homályosan rémlett valami, mert itt kulturális szórakozás nélkül a kínai újév csak egy közönséges nap.

De az idei kínai újév hirtelen mindenkit izgalomba hozott a Lanxi útkarbantartási területen, mert Zhang Guodong egyik bácsija visszatért a hegyen kívül lakó rokonok látogatásából, és magával hozott egy színes tévét. Hogy megoldja a hegyekben a jel fogásának problémáját, hozott egy nagy köteg kábelt és egy furcsa kinézetű alumínium antennát. A kínai szilveszter estéjén a hegyen túli emberek többsége a tévé előtt ült, és egész éjszaka nézte a Tavaszi Fesztivál Gáláját. És Lanxiban is természetesen ilyen luxusra vágytak. Mielőtt besötétedett volna, az egyik bácsi elment járőrözni, és Zhang Guodong apja a hátán vitte fel a dombra a kábelt és az antennát. Zhang Guodong és egy másik bácsi őrt álltak a tévé előtt. A kábel egyik végét csatlakoztatták a tévéhez, de a tévé csak fehér zajt és összekevert hangokat adott. Ha az apa olyan helyre ment volna az antennával, ahol a jelet tudja fogni, a kép természetesen jelentett volna a tévében. Zhang Guodong és a nagybácsi folyamatosan bámulták a tévét. Szeretett sárga kutyáját is nyilvánvalóan vonzotta ez az újdonság, és nem tudta levenni a szemét a tévé képernyőjéről.

Hamarosan besötétedett, és a statikus zaj egyre erősödött a tévében, és a hangok zavarosabbá váltak. Így a nagybácsi azt mondta:

- Mindjárt, mindjárt jön a kép, a sötétség csak a hajnal előjele, a zavarosabb zaj csak azt jelenti, hogy mindjárt megjelenik a kép.

Fogta a keze ügyében lévő jelzőlámpát, mert megbeszélésként, hogy ha meglátják a képet, piros és fényes jelet adnak a hegynek. A hegyen lévő ember erre megállna, és ott helyezi el az antennát. És ha balra kell csavarnia az antennát, sárga jelet adnak; ha jobbra kell fordítania, zöld jelet adnak majd.

Már havazott, könnyű hópelyhek szállingóztak, és egyre fújt a szél. A hó még nem olvadt el, és az új hó ráesett a régre, amely még mindig fehér volt, és volt valami még hidegebb a hideg levegőben. És még hűvösebbnek tűnt, amikor az emberek forró arcára esett, akik alig várták, hogy megjelenjen a kép.

Hosszú-hosszú idő telt el, és a tévében még mindig az az irritáló zaj volt. Zhang Guodong megbecsülte az időt, vagyis az oda-vissza utat a hegyről, és az idő teljesen elegendőnek tűnt. Ezért elkészönt a bácsijától, s szeretett sárga kutyájával ügetve eliramodott a hegy felé.

A hó enyhén hulldogált, de ahogy futottak, az arcukba csapott a hideg. Zhang Guodong

kinyújtotta a kezét, hogy futtában letörölje a havat az arcáról. Sárga kutyája előtte szaladgált, és két ugató jelzést is hallatott. Elérve a hegytetőt, a sárga kutya egy fehér valamihez futott, és boldogan csóválta a farkát, Zhang Guodong odaszaladt, hogy megnézzze, bár tudta, hogy az apja az, Zhang Erkun.

Apja a hegy teteje felé tartott, vállán a kábellet, s magasán tartotta az antennát a kezében. Hátratekintett, hogy lássa, a hegy aljáról adják-e azt az izgalmas és elbűvölő jelet, de a hegy alját még mindig sötét felhő borította. Kábultan tekintett föl a hegyre, s tudta, hogy az idei Tavaszi Fesztivál Gálát nem láthatják. Szomorúság töltötte el a hófúvástól, nagyon fáradtnak érezte magát, ezért leült, s tűrte, hogy a hó a testére hulljon, és csüggedten tekintett alá a hegyről. Amíg Zhang Guodong meg nem érkezett, nem volt kedve felállni.

- Apa... – kiáltott fel Zhang Guodong, és apja karjába vetette magát. Az apa nem szólt semmit, csak kinyújtotta a kezét és megölelte. A fiú mindent megértett, s egy szót se szólt, csak arcát szorította az apja arcához, és azt vette észre, hogy az apja arcán két könnycsepp gördül végig.

Így telt el a Tavaszi Fesztivál.

És így teltek a napok, napról napra.

Amikor a tavasz véget ért, Zhang Guodong hallotta, hogy a nagy vasúti iroda egyik vezetője végigsétált az egész Daba-hegységi vasútvonalon, és együtt evett, élt és dolgozott a munkásokkal. Miután megtapasztalta a hegyvidéki területeken dolgozók gondjait és nehézségeit, jóváhagyott egy dokumentumot, és felkérte a vasúti irodát, hogy különítsen el speciális alapokat a vasúti dolgozók nehézségeinek megoldására, a távoli hegyvidéki területeken dolgozó vasúti munkások mindennapi életének és kulturális szórakoztatásának érdekében. Egy délután, röviddel ezután, Zhang Guodong visszatért az iskolából, és közvetlenül a hegygerincen való átkelés után meglátott egy vasedény alakú dolgot a Lanxi útkarbantartási munkaterület egyszerű tetején. Néhány idegen foglalatzkodott körülötte. Amint szeretett sárga kutyája meglátta őket, hangos vakkantásokkal odafutott, majd Guodong kiáltott neki, és a kutya csak nagyon vonakodva tért vissza.

Majd kiderült, hogy a vasedényszerű dolog egy műholdas TV-antenna. És éjszaka már ott ültek a házban, és bámulták a tiszta tévéműsort, és nem csak a CCTV-t és több közeli tartományi csatornát nézték, hanem a hongkongi csatornát is. Aznap éjjel a Lanxi útkarbantartó területen élő emberek perccet sem aludtak, mindenki a tévé előtt maradt,

s élvezettel nézte a tévé műsorait, és a sárga kutya is csendben feküdt Zhang Guodong előtt, amíg a hajnal fénye be nem hatolt az ablakon.

Ezen a napon Zhang Guodong nagyon boldognak tűnt az iskolába vezető úton haladva, és szokatlan módon kétszer is elénekelt, amit az iskolában tanult. A sárga kutya is pozitívan reagált különös zümmögésére, és le-letért a hosszú útról, majd újra visszaszaladt.

Amikor Zhang Guodong aznap este hazaért, azt tapasztalta, hogy a foltos vörös festék a ház faláról eltűnt, és megjelent a helyén egy sor gyönyörű karakter: „Lanxi útkarbantartási terület”. Apja arca vörös volt a bortól, és tántorogva lépett oda hozzá, és elmesélte neki, hogy volt régen egy ilyen felirat, és most újra van.

Reggel, amikor Zhang Guodong felébredt, az apja elújságolta neki, hogy soha többé nem kell gyalog mennie az iskolába, mert a vezetők mérlegelték az útkarbantartók nehézségeit, és egy ellátójárművet küldtek, hogy reggelente iskolába vigyék Guodongot és a többi útkarbantartó területen élő négy gyermeket.

Zhang Guodong természetesen nagyon boldog volt, és nem tudta megállni, hogy ne kacagjon, és mosolyogva sétált ki az ajtón. A sárga kutya pedig szorosán követte, ahogy korábban is. Alighogy elérte a vasútvonalat, megérkezett az ellátókocsi a

hegyről. Most döbönt rá, hogy meg kell válnia sárga kutyájától.

- Találkozunk este! - kiáltotta sárga kutyájának, és beugrott a kedélyes ellátókocsiba.

A sárga kutya is felugrott utána. Több osztálytársa, akik már az autóban ültek, ijedten sikoltozott, és a sofőr bácsi hangosan kiabált vele, hogy tegye le a kutyát. Guodong vonakodva lökte le a sárga kutyát.

- Találkozunk este! – mondta neki újra. De a sárga kutya nem hallgatott rá, és hosszasan futott az ellátókocsi után, és nem látta többé sárga kutyáját, amíg le nem fordultak a hegyi útról.

Nem is képzelte volna, hogy amint kiugrik Mingchongban az ellátó járműből, szeretett sárga kutyája logó nyelvvel fut felé. Annyira izgatott lett, hogy a sárga kutya felé futott, és kiáltott neki:

- Farkas! Fuss, fuss! – Kinyújtotta karját, és a karjába vette a sárga kutyát.

Az este végén sárga kutyája még mindig az iskola kapujában várta, ő beszállt az ellátó járműbe, s az autó elhajtott. A sárga kutya egy darabig követte az autót, majd felfordult a dombra. Sebesen futott az úton, amelyen ő és a sárga kutya általában sétálni szoktak, és amikor leugrott az életmentő járműről a Lanxi útkarbantartási munkaterület előtt, sárga kutyája már logó nyelvvel futott hozzá.